

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Narratio de Caio Canio. Capvt XXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

Narratio de Caio Canio.

CAPVT XXIV.

Cic. 3. Offic. **C**anius eques Romanus, nec infacetus, & satis litteratus, cum Syracusas oceandi causa, non negotiandi, ut ipse dicere solebat, se contulisset, dicebat se hortulos aliquos emere velle, quo inuitaret amicos, & ubi se oblectare sine interpellatoribus posset. Quod cum percrebuisset, Pythius, & quidam, qui argentariam faceret Syracusis, dixit, venales quidem se hortos non habere, sed licere uti Canio, si vellet ut suis. Et simul ad cenam hominem in hortos inuitavit in postera diem. Cumque ille promississet, cum Pythius, & argentarius, qui esset apud omnes ordines gratus, piscatores ad se conuocauit, & ab ijs petiuit, ut ante suos hortulos postredie piscarentur, dixitque quid eos facere vellet. Ad cenam venit Canius, erat opipare à Pythio apparatus conuiuium. Cymbarum ante hortulos multitudo, pro se quisque quod ceperat afferēbat, ante pedes Pythij pisces projiciebantur. Tum Canius: Quæso inquit, quid esto Pythi? tantumne piscium? tantumne cymbarum? Et ille: quid mirum? inquit, hoc loco est, Syracusis quicquid est piscium, hic aquatio, hac villa isti carere non possunt. Incensus Canius cupiditate, contendit à Pythio ut venderet, grauaturo illo primo. Quid multa? impetrat. Emit homo cupidus, & locuples tanti, quanti Pythius voluit, & emit instructos, nomina facit, negotium conficit. Inuitat Canius postera die familiares suos, venit ipse mature, scalmum nullum videt, quærit ex proximo vicino, num feriat quædam piscatorum essent, quod eos nullos videret. Nulla quod sciam, ille inquit, sed hic piscari nulli solent. Itaque mirabar heri quid accidisset. Stomachari coepit Canius. Sed quid faceret, &c.

Narratio de Morte Socratis.

CAPVT XXV.

HAec ille locutus, surrexit, & contulit se in conclaue quoddam ad lauacrum. Crito autem illum sequebatur, sed nos iussit expectare. Mansimus igitur differentes de ijs, quæ disputata fuerant, eaque considerabamus inter nos. Interdum & commemorabamus

calamitatem nostram, quanta nobis illa accideret, videbamurque planè non secus ac parente priuati, reliquam vitam in orbitate traducturi esse. Posteaquam verò ille lauisset, apportatique essent ad eum liberi (habebat enim duos paruulos filios, & ynum grandem) adessentque iam familiares mulieres, collocurus cum illis præsentem Critone, & datis mādatis, quæ voluerat, iussit mulieres & pueros discedere, venitque ipse ad nos. Atque erat iam propinquus occasus solis, diutius enim intus fuerat cōmoratus. Vbi autem aduenit, totus assedit, neque sanè multa posthæc locutus est. Tum affuit minister vndecimuirorum, coramque illo assistens. Non accusabote, o Socrates, inquit, eo quo alios nomine accusare soleo, qui irascuntur mihi, & malum imprecantur, & denuncio illis hauriendum esse venenum, coactus à magistratibus. Te verò cum toto hoc tempore cognoui constantissimum simul & mansuetissimum, & fortissimum virum omnium qui vquam hoc in loco fuere: tum satis scio, non irasci mihi, sed illis quos scis esse authores huius rei. Proinde nunc (cur enim assim nosti) & vale, & operam da, ut quæ ferre necesse est, quam minimè iniquo feras animo. Interque hæc lachrymans se auertit ac discessit. At Socrates aspiciens ad illum. Etiam tu vale, inquit, & nos faciemus quæ mones. Et mox ad nos: Quam vrbānus inquit hic homo est? Atque is toto hoc tempore me inuisere, & sepe mecum colloqui, fuitque planè vir optimus. Quam verò constanter me nunc deplorat? Nos vero, Crito, pareamus illi, afferatque aliquis venenum, si iam est tritum, sin minus, terat ille. Ibi Crito: At ego, inquit, o Socrates, solem adhuc in montibus esse, neque penitus occidisse arbitror. Quin etiam scio, accepto nuncio quosdam valde sero bibere, atque post cenam demum, & potum largiore, ac coniunctionem eorum, quorum quisque maximo desiderio teneretur. Quarene festines, adhuc enim satis tēporis suppetit. At Socrates, iure hæc, inquit, Crito, ab istis sunt, quæ commemorasti; Iucrum enim inesse arbitratur, egoque iure facturus nō sum. Nihil enim lucri facturus videor, cum paulo tamen post bibero, nisi ut ipse me ridiculum esse iudicem ob vitæ cupiditatem, qui que iam parcam illi deficienti. Ito igitur, & morem mihi gere, caueque aliter facias. His auditis, Crito inuit propè astanti puero; qui egressus, & plusculum